

heller ikke var Tilfældet. (Winther: Jo!) Jeg maa derefter antage, at det ikke er Forslagsstillersens Alvor at bringe denne Sag igjennem (Hør! hør!); det er vistnok kun hans Mening at bringe Sagen under Discussion. Men jeg kan ikke ansee det for hensigtsmæssigt at underkaste denne Sag Discussion i dette Dieblif, her under Finantslovens Behandling. Det er jo nemlig bekjendt nok, at det er den Tid, som her i Thinget anvendes paa Finantsloven, der bestemmer, hvorkænge Sæssionen i det Hele skal vare, og det er derfor i høieste Grad ønskeligt, at Forhandlingerne om Finantsloven gjøres saa korte, som det paa nogen Maade er muligt. Det vil jo heller ikke mangle den ærede Forslagsstiller paa Midler til paa en anden Maade at bringe Sagen under Discussion her i Thinget. Naar Finantsloven er forhandlet her og bragt til det andet Thing, saa pleie vi jo gjerne at have ganske god Tid, og saa vil der vistnok være en hensigtsmæssig Leilighed til at bringe Sagen under Discussion, dersom Forslagsstilleren ønsker det. Jeg troer derfor at burde opfordre Thinget til ikke at gaa ind paa en Discussion af det foreliggende Spørgsmaal.

Tscherning: Det skulde have glædet mig ganske overordentligt, om jeg for et Par Dage siden havde hørt den ærede Ordfører gjøre det gjældende, at man ikke skulde kaste saadanne nye, dybtgaaende Spørgsmaal, der i en høj Grad forsinke Finantslovens Behandling, og som rettest høre hen i særlige Love, ind i Behandlingen af Finantsloven. Havde den ærede Ordfører dengang understøttet mig og mine Venner i den Sag, der da forelaa, saa havde den maaffee faaet et for Almeenheden ønskeligere og bedre Udfald. Jeg maa ogsaa meget beklage, at den ærede næstsidste Taler ikke paa den Tid reiste det Spørgsmaal, han har reist i aften. Da han dog her føler, at han taler paa Regjeringens Begne, saa havde det været høist behageligt for os Alle og for Regjeringen, om han den Dag havde rettet sin Advarsel til Regjeringen og sagt: giv ikke et Exempel af en saa farlig Art; husk paa, hvormeget vi maae stræbe at værges os imod at forandre Finantsloven, ved at flyde store

Summer ind fra den ene eller fra den anden Side; thi Summen er stor, hvad enten den bevilges paa eengang stor, eller den forudsætter en lang Rækkefølge, og derved summerer op til at blive stor. Men saaledes er det: vi glemme det almindelige Princip, naar de særlige Formaal ligge os saa nær paa Hjertet, at vi mene at maatte naae dem fremfor alt Andet; saa glemme vi at holde paa det, som vi burde holde paa, og i saa Henseende giver jeg det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgfreds (Tutein) Ret, ikke naar han gjør det til Principspørgsmaal, thi saa troer jeg han har fuldkommen Ret, men naar det tages som Fornuftsspørgsmaal. Rigsdagens Forstand, Rigsdagens Fornuft bør lede den til ikke at foretage Sager af denne Art, saa store indskudte Bevillinger, under Finantslovens Behandling, hvad enten de komme fra Regjeringens Side eller fra Rigsdagens Side. Det er meget rigtigt, at de fra Regjeringens Side staae i en mindre uheldig Stilling, og ere de paatrængende nødvendige, da er det en paatrængende Pligt for Regjeringen at komme frem med dem, og maaffee da hellere i Finantsloven end i en særlig Lov, især naar de kun angaae en Bevilling for eet Aar, men, ere de ikke paatrængende nødvendige, er der ikke Noget, som staaer i Fare ved, at det ikke bliver fremmet paa den Maade, ja, da gjør Regjeringen godt i, ikke at give Exemplet paa at kalde saadanne Forhold frem, som dog ikke høre til den simple Bevilling, men som angaae noget ganske Andet. Det er mig saameget lettere at kunne tage Ordet imod den ærede Taler fra Skanderborg (Tutein), som jeg er enig med ham i at raade Forslagsstilleren til at tage dette Forslag tilbage. Den ærede Ordfører har sagt, vi have i 6 Aar fulgt et System af denne Art, og vi bør ikke slippe det; dertil svarer jeg: at, var det ulovligt, havde det ærede Medlem for Skanderborg Ret, at det var imod Grundloven, da, om vi ogsaa i 6 Aar i Træk havde udvidet vor Birtsomheds Omraade ind paa dette Gebeet, saa burde vi dog nu stræbe at staae imod; men jeg troer visseelig, at Ordføreren gjerne kunde have sagt, det er aldeles ikke imod Grundloven. Grundloven forhindrer det ikke, og jeg troer